

Hoe is het om te leven in de wildernis van Tanzania? Tony en Lucy Fitzjohn weten er alles van. Televisiepersoonlijkheid en schrijver Rik Felderhof zocht het echtpaar op in Mkomazi. Openhartig vertellen zij over hun leven, hoe het is om te wonen in de jungle en hoe zij terecht kwamen in Afrika. In *Suzuki Way of Life* is nu een exclusieve voorpublicatie van het interview van Rik Felderhof te lezen. Het complete artikel staat in het magazine *Felderhof*.

*Uit: Felderhof nr. 1 2008,
ligt nu in de winkel
Interview: Rik Felderhof
Fotografie: Dirk Kikstra @ Pim Thomassen*

Tony met zijn vrouw Lucy en hun vier kinderen.

Rik Felderhof ontmoet Tony Fitzjohn

Een Britse Tarzan in Tanzania

Om kwart over zeven is het donker, maar dan ook zwartdonker. Je leefruimte wordt begrensd door de lichtcirkel van de olielamp. Voor het avondeten word je opgehaald door een bewaker met een geweer. Je weet maar nooit wie of wat je pad kruist. In het struikgewas loeren ogen die oplichten in het schijnsel van onze zaklantaarns. Er wordt op houtvuur gekookt, in mooie zwartgeblakerde pannen en ketels. De kokkin is de hele dag aan het kokkerellen – op elk uur van de dag kringelt er wel een lekkere geur uit het schoorsteentje op het dak van de kookplaats. Tony Fitzjohn vertelt: “Er wordt mij wel eens gevraagd of het niet gevaarlijk is om te leven in de wildernis. Ik geef altijd hetzelfde antwoord: veel minder gevaarlijk dan te leven in New York of

Amsterdam, dat is pas echt de jungle. Daar zijn veel meer risico's, is men veel agressiever. Een kind op zijn fietsje de stad insturen om naar school te gaan, dat noem ik pas gevaarlijk. En dan zijn ze eenmaal op school en dan leren ze bar weinig over de natuur. Dat is jammer. Educatie is van cruciaal belang.”

Stropers en boeven

Tony heeft een schoolbus ontworpen, aan de buitenkant beschilderd met een beeldverhaal over de bomen en dieren die de kinderen onderweg zullen zien. Hij haalt regelmatig schoolklassen op, die hij meeneemt op excursie. Boven op een hoge rots heeft hij een klaslokaaltje gebouwd – lekker spannend voor de kinderen – en daar vertelt hij over hun prachtige land en de schitte-

rende natuur. Hij vertoont films en dia's, schept op over zijn woeste avonturen met leeuwen en luipaarden, over de gevechten met stropers en boeven. De kinderen hangen aan zijn lippen. “Zij zijn de volgende generatie,” benadrukt hij, “zij moeten het doen. Wij kunnen ze daarbij helpen. Niet door op zoek te gaan naar het paradijs, dat is voorbij, maar door met elkaar een nieuw paradijs te creëren, gewoon beginnen. Zo eenvoudig is het.”

Slaapliedjes

De rode avondgloed glijdt over de heuvels van Mkomazi. De aapjes op de rots koesteren zich in de laatste zonnestralen, Tony's kinderen zijn uitgedoucht en klimmen onder de klamboe in hun bed. Door het open venster klinken flarden

"Het is een groot voorrecht om zo met elkaar te mogen leven, midden in de natuur."

van een slaapliedje. De olielampen worden door de wachters aangestoken en rond de tenten gezet, voor de gezelligheid en voor de veiligheid, om wilde dieren op afstand te houden.

Spitting cobra's en black mamba's

Tony doet zijn laatste ronde, Lucy komt bij het vuur zitten dat elke avond wordt aangestoken. Ze vertelt over het leven als gezin in de wildernis. "Het is een groot voorrecht om zo met elkaar te mogen leven, midden in de natuur. We zijn sterk op elkaar aangewezen en vormen daardoor ook een hecht team. Iedereen kent zijn eigen verantwoordelijkheden, ook de kinderen toen ze nog klein waren. Ze weten waarop ze moeten letten. Niet dat ze overdreven voorzichtig moeten zijn, dat is toch al onmogelijk bij dit stel wilde apen die het liefst aan touwen slingeren tussen de bomen, of spelen dat ze op jacht gaan met hun zelfgemaakte pijl en boog, of je besluipen zonder dat je maar iets in de gaten hebt. Slangen zijn eigenlijk het grootste gevaar. Tony heeft er meerdere uit huis verwijderd, spitting cobra's en black mamba's, twee zeer giftige slangen. Maar in de achttien jaar dat Tony hier woont, ik inmiddels ruim dertien jaar, was er slechts één ernstig incident met een slang. Een medewerker die in dicht struikgewas aan het kappen was. Dat is niet veel, hè? Vijfenvoertig medewerkers, achttien jaar en maar één slangenbeet. Natuurlijk moet je oppassen, maar slangen zijn banger voor jou dan jij voor hen, ze zijn al weg voordat je in de buurt komt."

Flying Doctors

"Maar het gebeurt ook wel dat de Flying Doctors moeten invliegen, omdat een van de kinderen ernstig ziek is of uit een boom is gevallen en met een gebroken been naar het ziekenhuis moet worden gevlogen. Dat zijn urgente gevallen. Maar wanneer is het urgent? We moeten zelf die inschatting maken. Het dichtstbijzijnde ziekenhuis is in Arusha, vijf uur rijden hiervandaan, en daar krijg je niet altijd de beste medische zorg. We hebben gelukkig voldoende antibiotica in huis. En via de radio kunnen we altijd advies krijgen van artsen of verpleegkundigen. Het went allemaal. Wat niet echt went, is het gemis aan sociale contacten, dat je niet even bij de buurvrouw kunt binnenlopen, de dagelijkse besommeringen bespreken of je gedachten kunt delen. Ik heb een goede vriendin, maar die woont vijf uur rijden hiervandaan, daar ga je ook niet zomaar even op de koffie. E-mail, de vliegende brief zoals het in het Swahili wordt genoemd, is een uitkomst. Maar dat voortdurend alleen zijn, vooral in de tijden dat Tony op reis is, vaak weken achter elkaar om fondsen te werven in het buitenland, blijft lastig. Je gedachten gaan malen in je hoofd. Dat is ook een beetje mijn eigen schuld, want ik denk veel na."

Walkietalkie

Elke ochtend voor het ontbijt neemt Lucy tijd voor zichzelf en gaat een uur wandelen. Helemaal alleen, maar nooit zonder een walkietalkie, de *lifeline* met het kamp; zo is er altijd de mogelijkheid

om hulp te vragen. Niemand verlaat het kamp zonder, dat is een hoofdregel. Het vuur dooft langzaam en om half tien ligt iedereen op bed.

Meer lezen?

Het complete 14 pagina's tellende artikel staat in het magazine *Felderhof* editie maart/april 2008 die nu in de winkels ligt.

Suzuki-rijders die zich vóór 1 juni 2008 hebben aangemeld voor mijnsuzuki.nl, maken bovendien kans op een van de 500 halfjaarabonnementen van *Felderhof*. De winnaars ontvangen persoonlijk bericht.

Heeft u zich nog niet aangemeld voor mijnsuzuki.nl? Surf dan snel naar www.mijnsuzuki.nl en schrijf u in (zie ook pagina 31). Indien u niet in de prijzen valt, kunt u als lezer van *Suzuki Way of Life* heel voordelig een abonnement op *Felderhof* nemen. Suzuki-rijders betalen voor een jaarabonnement (6 nummers) slechts € 18,-. Geïnteresseerd in dit aanbod? Vul dan de bon op deze pagina in en stuur hem op.

6x
FELDERHOF
€18,-

Slechts
€3,-
per nummer
i.p.v. €4,95 in
de winkel

Bel gratis 0800 – 556 66 11
of stuur de bon vandaag
nog op!

- ☐ Ja, ik wil 6 x Felderhof ontvangen voor slechts € 18,-. 1046329-21431128
- ☐ Ja, ik geef 6 x Felderhof cadeau voor slechts € 18,- (stopt automatisch). 1046380-21431128

Mijn gegevens zijn (altijd invullen):

Naam	M/V
Adres	Nr.
Postcode	Woonplaats
Telefoonnummer	
Geboortedatum	

Het cadeau-abonnement is bestemd voor (stopt automatisch):

Naam	M/V
Adres	Nr.
Postcode	Woonplaats
Telefoonnummer	
Geboortedatum	

- ☐ Ik machtig Sanoma Uitgevers om het abonnementsgeld automatisch van mijn rekening af te schrijven:

Bank- of gironummer	
Handtekening	Datum

Deze aanbieding geldt tot 1 oktober 2008 en is tot wederopzegging m.u.v. het cadeau-abonnement. Felderhof wordt zo snel mogelijk toegestuurd. Prijswijzigingen voorbehouden. Sanoma Uitgevers BV gaat zorgvuldig met persoonsgegevens om. Meer informatie hierover vindt u op de servicepagina van Felderhof.

postzegel niet nodig

FELDERHOF

Antwoordnummer 11525
2400 VE Alphen aan den Rijn

